

метрова дървена кула въ с. Кара-Евренъ и я атакували. Въ крепостната кула турцитѣ били добре въоръжени, но атаката на Бинбеловскитѣ войнагани станала съ своего рода танкове — самобитно българско военно изобретение за онова време. Тѣ събрали дикани и ги оковали на предната частъ на коли, съ кремъцитѣ на диканитѣ обърнати срещу неприятеля; едни отъ войнаганскитѣ стрелци се закривали задъ диканитѣ, а други тикали колата и стреляли. Българската войнаганска дружина избила много отъ охраната на Юмера, други бранници избѣгали отъ кулата и Караевренската крепостъ на Юмера била обсадена. При видимата опасностъ, пашата билъ принуденъ да отстъпи. Той предложилъ да предаде българката, но да я пусне презъ нишанитѣ на крепостъта, а не презъ крепостната врата. Войнаганитѣ събрали черги, които опнали подъ високитѣ нишани и българката се хвърлила отгоре, паднала върху чергитѣ и била спасена. Юмеръ мислѣлъ, че войнаганитѣ следъ освобождението на момата, ще си разотидатъ, но се излъгалъ. Бинбеловци разпоредили да се събератъ дърва отъ плетищата на Юмеровитѣ градини, натрупали ги около крепостната кула и ги запалили. Кулата, обгърната въ огненитѣ пламъци, изгорѣла, а съ нея и Юмеръ Драза и неговитѣ защитници.

Синътъ на Юмера билъ властелинъ въ Цариградъ. По-късно го назначили за кайма-